

[Voigt.]

mæglingsforslaget anviser. Der er jo ingen tvivl om, at når man skal bedømme mæglingsforslaget, er det, der først springer i øjnene, indførelsen af en garantibelastning på priserne med mindst 29 kr. i timen, og forhøjelsen til 29 kr. i timen er den største lavtlønsforhøjelse såvel absolut som relativt, der nogen sinde har fundet sted. Det er helt oplagt, at en sådan forhøjelse vil medføre meget omfattende afsmitningsvirkninger opad.

En lavtlønsforhøjelse fra f. eks. 24 kr. 70 øre i timen og op til 29 kr. svarer til en stigning på 17,4 pct., og det er oplagt, at det giver anledning til, at det øvrige lønniveau på LO-området følger med op, måske ikke allerede her fra april-maj 1977, men så dog sikkert hurtigt i løbet af overenskomstperioden. Går man ud fra en nogenlunde jævn fordeling af afsmitningsvirkningen, er det helt sikkert, at lønningerne, der følger af dette mæglingsforslag, vil stige mindst 9 pct. om året, hvortil skal lægges dyrtidsreguleringen, og så kan man gå ud fra, at der bliver tale om årlige lønstigninger på mindst 12 pct. Det vil sige, at augustforligets ramme på maksimalt 6 pct. pr. år således klart er sprængt i stumper og stykker. Vi er bestemt ikke forelskede i augustforliget, men dette er dog endnu værre.

Fra LOs side er der i den debat, der har været omkring mæglingsforslagets virkninger, blevet sagt, at man reelt ikke tror på, at der regnes med nogen lønglidning i disse år, eftersom lønglidningen nogenlunde skulle modsvare produktivitetsstigningen, og den vil ikke i sig selv give anledning til nogen omkostningsstigning. Man hævder ligefrem, at indgreb i lønglidningen vil kunne hæmme produktivitetsstigningen.

Det er ganske svært at se meningen i denne argumentation, hvilket Finanstidende fra 1. april også gav udtryk for, og det blev endvidere anført, at skal der regnes med et gennemsnit i produktivitetsstigningen på 2-3 pct. om året og en lønstigning på 10-12 pct. om året, så er der under alle omstændigheder tale om en stærk omkostningsstigning.

At afsmitning ikke skulle komme til at gøre sig gældende i en periode med rekordstore lavtlønstillæg svarer i hvert fald ikke til de hidtidige erfaringer, der er gjort. Man må derfor se i øjnene, at augustforligets lønrammer er sprængt, og at arbejdsmarkedets organisationer altså ikke har holdt sig til det, augustforligs-

partiernes henstillinger sagde om at holde sig inden for en bestemt ramme.

Der kan ikke herske nogen tvivl om, at mæglingsforslaget må bedømmes som en meget kostbar løsning for arbejdsmarkedet, og at det er fuldstændig uden forbindelse med den indkomstpolitik, som man i hvert fald fra flere sider har tilkendegivet at man ønsker at få gennemført. Vi bliver ganske enkelt nødt til og endda ganske hurtigt at anvende en mere tidsvarende fremgangsmåde.

Den metode, der råber højest på at blive hørt nu om dage i Danmark, er den samme metode som den, vi har set praktiseret i England og Norge, og som der er lagt frø til omkring i vore nabolande, nemlig at vi skal have lønfremgange gennem skattelettelse. Det er trist, at man ikke vil se i øjnene, at denne vej er den rigtige, fremfor at køre videre med de gammeltdags forældede omkostningsforøgelser, der er ved at tynde vore virksomheder i knæ.

Det helt grundlæggende i spørgsmålet om at få den rigtige løsning på arbejdsmarkedets problemer er simpelt hen vedtagelse af det fuldt udarbejdede lovforslag nr. 117 om ændring af kildeskatteloven, som snart i en måned har foreligget fuldt udarbejdet for folketingets medlemmer og for befolkningen, et forslag, som siger, at vi straks skal have et skattefrit bundfradrag på 25.000 kr., men vi er naturligvis i fremskridtspartiet rede til at rette i det, hvis andre partier vil erkende, at det er den vej, vi er pisket til at slå ind på.

Teknisk set kan forslaget ikke stå alene, men det er absolut den afgørende isbryder. Der må blot to følgeforanstaltninger til. For det første en lov, som indtil den 31. december 1978 forlænger de gældende løn- og arbejdsvilkår uændret, og for det andet må der allerede i denne april måned afholdes en samarbejdskonference mellem repræsentanter for folketingets partier og organisationssagkyndige, hvor man skal foretage tekniske ændringer, som ikke forvolder skadelige virkninger på priskonkurrencen.

Regeringen vil muligvis til disse planer svare, at vi er under et tidspres, for der kan bryde konflikt ud i overmorgen. Det må folketinget imidlertid ikke lade sig afskrække af. Vi står ved så vigtig en skillevej for hele landets videre udvikling, at vi må give os tid til at finde den bedste løsning og ikke den 12. bedste eller den 32. bedste. Derfor var det nok det rigtigste, om der blev gennemført en lovgivning, en haste-lovgivning, om, at konflikter ikke må forekom-